

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně	FANTASY s.r.o., IČO: 25688511, se sídlem Maiselova 42/19, Praha 1 – Josefov,
zastoupené	JUDr. Danou Kořínkovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8 – Karlín,
proti	
žalovanému	Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2025, č. j. 21680/25/5100-41456-713375,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) a podle § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“) dne 06.06.2025 zajišťovací příkazy č. j. 5047101/25/2080-84545-109420, č. j. 5047153/25/2080-84545-109420, č. j. 5047240/25/2080-84545-109420, č. j. 5047274/25/2080-84545-109420, č. j. 5047309/25/2080-84545-109420, č. j. 5047369/25/2080-84545-109420 a č. j. 5047398/25/2080-84545-109420 (dále jen „zajišťovací příkazy“), jimiž žalobkyni jako daňovému subjektu uložil, aby okamžikem jejich vydání zajistila úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden, březen, květen, červen, červenec, září a říjen 2024 (dále také „předmětná zdaňovací období“) složením jistoty v souhrnné výši 6 124 671 Kč na depozitní účet správce daně.
2. Současně s odesláním zajišťovacích příkazů správce daně v souladu s § 103 ZDPH učinil pokus vyrozumět žalobkyni o vydání zajišťovacích příkazů, o čemž pořídil úřední záznam č. j. 5052222/25/2080-84545-109420. Zajišťovací příkazy byly žalobkyni oznámeny dne 06.06.2025, a to doručením do datové schránky.
3. Proti zajišťovacím příkazům podala žalobkyně odvolání, o nichž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného (z něhož obsáhle cituje) i jednotlivé zajišťovací příkazy v plném rozsahu, neboť má za to, že byla jejich vydáním nezákonně zasažena do svých veřejných subjektivních práv.
5. Žalobkyně předně namítá, že správce daně nezjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro vydání zajišťovacích příkazů. Uvádí, že správce daně nevyhodnotil veškeré relevantní důkazy, naopak některé skutečnosti dovozoval pouze z neurčitých internetových zdrojů či článků, které nemají žádnou vypovídací hodnotu. Závěry správce daně jsou podle žalobkyně založeny na nepodložených domněnkách, přičemž rozhodné skutečnosti měly být zjišťovány jinými, přesvědčivými důkazními prostředky.
6. Správce daně před vydáním zajišťovacích příkazů vůbec neprovedl daňovou kontrolu ani neumožnil žalobkyni vyjádřit se ke všem skutečnostem, které byly následně použity jako podklad rozhodnutí. Teprve následně, výzvou podle § 92 odst. 3 daňového řádu ze dne 10. 6. 2025, ji vyzval k předložení zásadních účetních a daňových dokladů (evidence DPH, účetní deník, hlavní kniha, doklady k dovozům, doklady k dodáním, smlouvy, přepravní doklady aj.). Podle žalobkyně tyto doklady byly pro posouzení skutkového stavu klíčové a bez jejich vyhodnocení nemohl správce daně přistoupit k vydání zajišťovacích příkazů.
7. Úvahy správce daně o tom, že jí vznikne povinnost přiznat daň na výstupu z titulu údajného tuzemského dodání zlata či šperků, jsou nepodložené. Tvrdí, že správce daně konstruuje své závěry výhradně na indiciích, aniž by byly doloženy konkrétními důkazy o jakémkoli

uskutečněném tuzemském prodeji. Správce daně podle žalobkyně pouze předpokládá, že zboží dovezené v celním režimu 4000 musela žalobkyně obratem prodat v tuzemsku, neboť údajně nedisponovala odpovídajícími skladovacími prostory. Takový závěr však není ničím prokázán.

8. Žalobkyně rovněž uvádí, že správce daně nesprávně hodnotil údaje z registru JSD a systému VIES, přičemž dovozuje intrakomunitární dodání či absenci vývozu bez toho, aby měl k dispozici relevantní listiny či vyjádření žalobkyně. Žalobkyně zdůrazňuje, že správce daně výslovně uvádí, že jeho závěry jsou založeny „na domněnkách“, což neodpovídá požadavkům § 8 daňového řádu.
9. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěry ohledně svého domněle špatného ekonomického stavu. Namítá, že správce daně neprovedl žádné důkazy, jimiž by prokázal tvrzení o předlužení, útlumu ekonomické činnosti či hrozbě vyvedení majetku. Tvrdí, že správce daně zcela ignoroval skutečnost, že žalobkyně podala kompletní daňové přiznání za rok 2024, vykázala obrát přes 28 mil. Kč a vykázala kladný výsledek hospodaření.
10. Považuje proto za nepřípustné, aby správce daně vyvozoval zásadní závěry o majetkové nedostatečnosti např. pouze ze skutečnosti, že zboží uvedené v soupisu movitých věcí bylo později uhrazeno třetí osobou, nebo ze skutečnosti, že žalobkyně nemá webové stránky či fyzickou provozovnu. Žalobkyně zdůrazňuje, že tyto závěry nemají oporu v zákoně a nejsou způsobilé založit odůvodněnou obavu podle § 167 daňového řádu.
11. Zajišťovací příkazy byly vydány na zcela nepřesnou a neprokázanou částku. Správce daně nesprávně a nepřezkoumatelně odhadl výši možné budoucí DPH a bezdůvodně předpokládá, že jí bude doměřena daň v částce přes 6 milionů Kč. Bez provedení kontroly a bez vyhodnocení dokladů nelze učinit reálný kvalifikovaný odhad daně.
12. Nebyly splněny podmínky § 103 ZDPH, neboť nehrozilo nebezpečí z prodlení. Správce daně neprokázal, že by žalobkyně hodlala majetek vyvést či že by zde byla reálná bezprostřední hrozba zmaření budoucí exekuce.
13. Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný převzal argumentaci správce daně bez vlastní úvahy, nereagoval na žalobní argumenty, nevypořádal námitky k neúplně zjištěnému skutkovému stavu, neodstranil rozpory v hodnocení ekonomické situace žalobkyně, nevysvětlil, z čeho dovozuje „slabší předpoklad stanovení daně“ a současně „silnou obavu o nedobytnost“. Napadené rozhodnutí je pro uvedené vady nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a musí být zrušeno.
14. Žalobkyně konkrétně vznesla tyto žalobní námitky:

A) Námitka nesprávnosti shrnutí přezkumu žalovaným

15. Žalobkyně uvádí, že závěrečné shrnutí žalovaného v bodě 48 napadeného rozhodnutí, podle něhož žalovaný „přezkoumal odvoláním napadená rozhodnutí v rozsahu požadovaném v odvolání a dále v souladu s § 114 odst. 3 daňového řádu“ a dospěl k závěru o bezvadnosti zajišťovacích příkazů, nemá oporu v obsahu tohoto rozhodnutí. Podle žalobkyně z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že žalovaný provedl řádný přezkum, ani že se zabýval všemi odvolacími námitkami. Žalobkyně má za to, že žalovaný pouze formálně deklaroval přezkum, avšak neprovedl jej v rozsahu požadovaném daňovým řádem.

B) Námitka neprokázanosti tvrzených skutečností – „tuzemské prodeje“, sídlo, sklady

16. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný v bodě 16 napadeného rozhodnutí opakuje tvrzení správce daně o tom, že žalobkyně realizovala prodeje v tuzemsku, že je majetkově nedostatečná, že vykazuje vysokou zadluženost a došlo k útlumu ekonomické činnosti; nic z těchto tvrzení však nebylo prokázáno. „Útlum činnosti“ byl způsoben tím, že správce daně opakovaně zajistil zboží žalobkyně, a že žalobkyně z opatrnosti po zajištění předchozí jistoty dále neobchodovala — to podle žalobkyně nelze klást k její tíži.
17. Žalobkyně popírá, že by absence provozovny nebo skladovacích prostor v ČR byla indikátorem tuzemských prodejů. Tvrdí, že tento závěr představuje logický omyl, neboť u vysoce hodnotného zboží (zlaté šperky, zlato) je běžné jeho uschování v trezorech či bezpečnostních schránkách, a není nutné disponovat skladovou halou. Tvrzení žalovaného, že zboží muselo být prodáno v tuzemsku jen proto, že žalobkyně nemá provozovnu, nemá podle žalobkyně logickou ani skutkovou oporu.
18. Stejně tak závěr o „nikoli skutečném sídle“ je podle žalobkyně nepřesvědčivý. Žalovaný sám uznává, že sídlo bylo označeno logem společnosti. To, že v době místního šetření nebyl nikdo přítomen, není podle žalobkyně relevantní, neboť právníkům osobám není zákonem stanovena povinnost být v sídle fyzicky přítomen.

C) Námitka, že celní režim 4000 neprokazuje tuzemské dodání

19. Žalobkyně dále uvádí, že žalovaný v bodě 17 nesprávně staví úvahu o tuzemském prodeji zboží pouze na tom, že zboží bylo v celním režimu 4000 a že žalobkyně nemá sklad v tuzemsku. Podle žalobkyně z celního režimu 4000 nijak nevyplývá, že zboží musí být následně prodáno v tuzemsku. I zboží v tomto režimu může být následně dodáno do jiného členského státu EU či vyvezeno mimo EU. Žalovaný přitom ani neoznačil jediného konkrétního odběratele v tuzemsku, ani místo, čas či okolnosti údajného dodání, což činí jeho závěr nedoloženým a spekulativním.

D) Námitka nesprávné aplikace § 167 daňového řádu – kumulativní podmínky

20. Žalobkyně zdůrazňuje, že § 167 daňového řádu vyžaduje kumulativní splnění dvou podmínek:
 - existenci přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude stanovena,
 - existenci odůvodněné obavy o budoucí úhradu této daně.
21. Podle žalobkyně žalovaný sám připouští, že předpoklad budoucího stanovení daně je „slabý“; tuto zásadní vadu však nezákonně „kompenzuje“ intenzivní obavou o dobytost. Podle žalobkyně takový postup odporuje zákonu a judikatuře (např. rozsudek NSS 3 Afs 168/2019-38), která jasně stanoví, že obě podmínky musí být splněny samostatně a nelze je směřovat ani nahrazovat jedna druhou.
22. *Námitka nesprávného a duplicitního výpočtu předpokládané daně*
23. Žalobkyně dále namítá, že správce daně i žalovaný nesprávně stanovili předpokládanou výši daně, kterou měl zajišťovací příkaz zajistit. Žalobkyně uvádí, že správce daně
 - nejprve vyčíslil DPH 21 % z hodnoty celého dovezeného zboží,
 - následně vyčíslil daň 21 % z rozdílu mezi dovezeným a vyvezeným množstvím,obě hodnoty sečetl, čímž podle žalobkyně došlo ke dvojímu zdanění téže položky.

24. Takový postup podle žalobkyně nemůže být podkladem ani pro „slabší předpoklad“ budoucího stanovení daně, protože je zjevně rozporný s logikou DPH i systematickou ZDPH.

E) Námitka neexistence brozícího nebezpečí z prodlení

25. Žalobkyně uvádí, že závěr o existenci nebezpečí z prodlení podle § 103 ZDPH je paušální a nepodložený. Žalovaný uvádí pouze obecné obavy o možný převod majetku, avšak neoznačuje jediné konkrétní jednání, z něhož by vyplývalo, že žalobkyně hodlá mařit daňové řízení či vyvádět majetek.

F) Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

26. Žalobkyně namítá, že žalovaný nepřezkoumal jednotlivé odvolací námitky a své rozhodnutí založil na pouhém zopakování argumentace správce daně. Podle žalobkyně napadené rozhodnutí neuvádí, na základě jakých konkrétních důkazů žalovaný přebírá tvrzení správce daně, nevysvětluje, proč odmítá odvolací argumentaci, je vnitřně rozporné (např. slabý předpoklad × silná obava), neobsahuje právní hodnocení výpočtu daně, nespecifikuje úvahy, které žalovaný považoval za rozhodné a nereaguje na zásadní důkazní návrhy žalobkyně.
27. Žalobkyně uvádí, že žalovaný tak porušil jak § 114 odst. 2 daňového řádu, tak zásadu materiální pravdy podle § 3 daňového řádu.

G) Námitka, že žalobkyně předložila jasné důkazy svědčící o intrakomunitárních dodáních

28. Žalobkyně poukazuje na svou skladovou evidenci, faktury, dodací doklady a přehled odběratelů registrovaných v EU, které dokazují, že zboží bylo skutečně dodáváno do jiných členských států EU, nikoliv prodáváno v tuzemsku. Žalobkyně uvádí, že tato evidence byla předložena i správci daně a vyvrací závěry o údajném tuzemském prodeji. Podle žalobkyně žalovaný tyto důkazy vůbec nehodnotil.

H) Námitka porušení zásady legitimního očekávání a dobré víry, a zásady materiální pravdy

29. Žalobkyně podrobně popisuje, že složila jistotu ve výši 2 573 195 Kč v dobré víře, že jí bude zajištěné zboží vráceno, o čemž byla ujistěna pracovníkem správce daně. Namísto toho správce daně okamžitě vydal nové zajišťovací příkazy a zboží znovu zajistil. Podle žalobkyně nelze takto vyvolaný „útlum činnosti“ používat jako argument proti ní.
30. Argument žalovaného, že byl žalobce v dodavatelsko-odběratelském řetězci nahrazen jiným subjektem, je zcela nepodložený a tím i nepřezkoumatelný.
31. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve rekapituluje skutkový stav. Správce daně dne 6. 6. 2025 vydal zajišťovací příkazy, jimiž žalobkyni uložil povinnost zajistit úhradu dosud nestanovené DPH za předmětná zdaňovací období složením jistoty ve výši 6 124 671 Kč. Zajišťovací příkazy byly žalobkyni oznámeny téhož dne prostřednictvím datové schránky a současně byl učiněn pokus o vyrozumění dle § 103 ZDPH. Proti těmto zajišťovacím příkazům podala žalobkyně tři obsahově totožná odvolání; žalovaný je rozhodnutím napadeným žalobou zamítl a zajišťovací příkazy potvrdil. Podle žalovaného je předmětem soudního přezkumu otázka, zda byly splněny zákonné podmínky § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 ZDPH.
32. K žalobní námitce, podle níž je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, žalovaný uvádí, že rozhodnutí obsahuje dostatečné a srozumitelné důvody a reaguje na všechny odvolací námitky žalobkyně.

33. Ve vztahu k námitkám dotýkajícím se provozovny, skladovacích prostor, skutečného sídla a údajných pochybení ve skutkových závěrech žalovaný uvádí, že tato zjištění tvoří významné indicie pro závěr o pravděpodobném tuzemském dodání zboží i o existenci odůvodněné obavy o budoucí úhradu daně. Správce daně vycházel z toho, že žalobkyně opakovaně dovážela zboží ve vysokých hodnotách v celním režimu 4000, aniž by prokázala odpovídající intrakomunitární dodání nebo vývoz. Absence provozovny či skladů — byť nejde o zákonnou povinnost — představuje podle žalovaného v kontextu struktury obchodního modelu žalobkyně významnou indicii. Žalobkyně podle správce daně neprokázala, kde se dovezené zboží fyzicky nacházelo, zda bylo skladováno, opracováno či komu bylo dále dodáno. Úvaha správce daně, že zboží bylo obratem dodáno v tuzemsku, je podle žalovaného logická, nikoli spekulativní.
34. Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že místní šetření potvrdilo absenci skutečného sídla žalobkyně, neboť na uvedené adrese nebyl zjištěn její majetek, zázemí ani možnost běžného kontaktu. Tato skutečnost, stejně jako vysoký počet subjektů na stejné adrese, podporuje závěr, že žalobkyně fakticky nesídlí na místě zapsaném v obchodním rejstříku.
35. Žalovaný odmítá žalobní tvrzení o „logickém omylu“ při hodnocení skladování zboží. Podle žalovaného žalobkyně pouze hypoteticky tvrdí možnost skladování v trezorech, aniž by toto tvrzení doložila. Objektivní zjištění ze systému JSD a VIES neprokazují jakékoli nakládání se zbožím mimo území ČR, což dále podporuje závěr o tuzemských dodáních.
36. K tvrzenému „útlumu činnosti“ žalovaný uvádí, že správce daně posuzoval faktický dopad jednání žalobkyně v návaznosti na zajišťovací příkazy. Po jejich vydání došlo ke zjevné změně obchodního modelu žalobkyně, dovoz i vývoz byly ukončeny a její pozice v dodavatelském řetězci byla převzata jiným subjektem. Tato skutečnost je podle žalovaného relevantní indicií posilující obavu o budoucí dobytost daně. Argumentace žalobkyně, že šlo o „racionální reakci“, nemůže tuto indicii eliminovat.
37. Žalovaný dále uvádí, že jednotlivé indicie — absence skladů, absence skutečného sídla, nedostupnost žalobkyně, nedoložené nakládání se zbožím, vysoké hodnoty dovozů bez prokázaného výstupu, ukončení ekonomické činnosti a zadluženost — tvoří ucelený okruh skutkových zjištění. Podle ustálené judikatury NSS (např. č. j. 1 As 27/2014–31; 9 Afs 57/2010–139) není nutné, aby každá indicie obstála samostatně; rozhodující je jejich celkový obraz. Tyto indicie podle žalovaného zakládají jak přiměřený předpoklad budoucího stanovení daně, tak i odůvodněnou obavu o její nedobytnost.
38. Žalovaný uzavírá, že žalobkyně nepředložila konkrétní důkazy, které by vyvracely závěry správce daně o tuzemských dodáních či o ekonomické situaci žalobkyně. Dále odmítá námitku legitimního očekávání, neboť tvrzení žalobkyně o komunikaci s pracovníkem správce daně nesouvisí s podmínkami § 167 daňového řádu.
39. K námitce žalobkyně zpochybňující závěr o realizaci tuzemských zdanitelných plnění žalovaný uvádí, že správce daně nedospěl k závěru o tuzemském dodání izolovaně na základě celního režimu 4000 či absence provozovny, ale na základě souboru konkrétních indicií, které tvoří konzistentní okruh skutkových zjištění. Z evidence JSD vyplynulo, že žalobkyně opakovaně dovážela zboží s vysokou hodnotou (zlaté šperky a zlato) v řádech milionů korun za jednotlivá zdaňovací období, přičemž tato plnění nebyla deklarována jako intrakomunitární dodání či vývoz, ani se nepromítla v souhrnných hlášeních či vykázaných plněních na výstupu. Žalobkyně nepředložila žádné doklady prokazující následné dodání zboží mimo tuzemsko, ani neprokázala existenci provozovny, skladů, zaměstnanců či jiného

zázemí, které by umožňovalo manipulaci, uskladnění či opracování takto hodnotného zboží. Tyto skutečnosti podle žalovaného logicky nasvědčují tomu, že zboží bylo po dovozu obratem dodáno v tuzemsku.

40. Žalovaný dále zdůrazňuje, že zajišťovací řízení je řízení předběžné, jehož účelem není definitivní prokázání konkrétních transakcí ani identifikace konkrétních odběratelů. Podle judikatury NSS postačuje pro vydání zajišťovacího příkazu přiměřená míra pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, opřena o souhrn indicií, nikoli úplné skutkové zjištění odpovídající rozsahu nalézacího řízení. Žalovaný proto považuje požadavek žalobkyně na identifikaci každého jednotlivého dodání za neodpovídající povaze zajišťovacího řízení.
41. Pokud jde o naplnění podmínek § 167 daňového řádu žalovaný uvádí, že obě zákonné podmínky – přiměřený předpoklad budoucího stanovení daně a odůvodněná obava o její budoucí úhradu – byly naplněny v dostatečné míře. Připouští-li rozhodnutí, že pravděpodobnost budoucího stanovení daně je nižší intenzity, je to dáno povahou dostupných informací v této procesní fázi. To však nijak nevylučuje naplnění první podmínky, neboť rozsah zjištěných skutečností (opakované dovozy bez deklarovaných výstupů, absence evidence, absence zázemí pro ekonomickou činnost) poskytuje racionální základ pro závěr o možném budoucím doměření daně.
42. Druhá podmínka – odůvodněná obava o dobytost daně – byla podle žalovaného naplněna vysokou mírou: žalovaný odkazuje na absenci bankovního účtu využívaného pro ekonomickou činnost, negativní ekonomické ukazatele, absenci jakéhokoli majetkového či provozního zázemí a zjištěný útlum činnosti žalobkyně, který nasvědčuje riziku vyvedení majetku nebo ukončení činnosti bránící budoucí vymahatelnosti daně. Soudy podle žalovaného konstantně judikují, že míra naplnění obou podmínek může být vzájemně vyvažována, nikoliv nahrazována, a že rozhodné jsou objektivní skutečnosti zjištěné správcem daně.
43. K námitce týkající se nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 ZDPH žalovaný uvádí, že odůvodnění správce daně není obecné ani hypotetické. Nebezpečí z prodlení vyplývalo z povahy jediného zjištěného majetku žalobkyně (lehce převoditelné zboží s vysokou likviditou), z rizika jeho odnětí z dosahu správce daně po vrácení, z absence jiného majetku a celkové ekonomické oslabenosti žalobkyně.
44. K tvrzené nepřiměřenosti zásahu žalovaný dodává, že zajišťovací příkaz představuje zákonný, časově omezený, procesní prostředek sloužící k ochraně veřejného zájmu na zajištění úhrady daně, jehož legitimita byla opakovaně potvrzena judikaturou. Podle žalovaného je zásah proporcionální, neboť zákonné podmínky byly splněny a účinek zajištění je omezen na dobu potřebnou k provedení nalézacího řízení.
45. K námitce žalobkyně, podle níž správce daně vydal zajišťovací příkazy předčasně, tj. aniž by vyčkal výsledků daňové kontroly či provedl úplné dokazování, žalovaný uvádí, že tento požadavek neodpovídá povaze zajišťovacího řízení. Odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž provádění daňové kontroly ani úplné zjištění skutkového stavu není podmínkou vydání zajišťovacího příkazu; zajišťovací řízení je řízením předběžným, jehož účelem je včas reagovat na situace, kdy existuje přiměřená pravděpodobnost budoucího stanovení daně a současně obava o její budoucí dobytost. Vyžadovat nejprve ukončení kontroly by podle žalovaného činilo institut zajištění prakticky nefunkčním. Rozhodné jsou proto skutečnosti známé správcem daně v okamžiku vydání zajišťovacího příkazu. Následné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skutečnosti (včetně později předložených podkladů) mohou mít význam jen pro pokračování účinků zajištění dle § 168 odst. 3 daňového řádu, nikoli pro zákonnost samotného vydání zajišťovacího příkazu.

46. K námitce týkající se předložených dokladů žalovaný zdůrazňuje, že v době vydání zajišťovacích příkazů správce daně neměl k dispozici žádné doklady, které žalobkyně následně předkládá, a ty proto nemohly ovlivnit závěr o existenci odůvodněné obavy. Zajišťovací příkaz musí být založen na aktuálně známých skutečnostech a na objektivních indiciích, které nasvědčují pravděpodobnosti budoucího stanovení daně a obavě o její úhradu. Tyto indicie spočívaly zejména v opakovaných dovozech zboží v celním režimu 4000 bez deklarovaných výstupů, absenci intrakomunitárních dodání nebo vývozu, absenci provozního zázemí a v ekonomických údajích o žalobkyni. Později předložené doklady nemohou zpětně činit zajišťovací příkaz nezákonným; jejich význam se projeví až v nalézacím řízení nebo při přezkumu trvání účinků zajištění.
47. K námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že odůvodnění je dostatečné, přezkoumatelné a vychází z jasně identifikovaných skutečností. Žalovaný se zabýval podstatou odvolacích námitek a své závěry opřel o konkrétní zjištění, zejména o údaje o dovozech v režimu 4000, absenci deklarovaných plnění, ekonomickou situaci žalobkyně a další okolnosti. Nepřezkoumatelnost nelze dovozovat z toho, že se žalovaný nevyjadřoval ke každé jazykové variaci namítaného argumentu. Judikatura připouští, že správní orgán není povinen vypořádat každou jednotlivou dílčí námitku samostatně, postačí-li, že z odůvodnění jako celku vyplývá, jaké skutkové a právní úvahy jej vedly k závěrům ve věci.
48. K námitce žalobkyně o porušení zásady materiální pravdy žalovaný uvádí, že správce daně postupoval v souladu s § 8 odst. 3 daňového řádu, neboť vycházel ze skutečného obsahu zjištěných skutečností: rozsáhlých dovozů bez odpovídajících výstupů, absence provozovny, skladů, zaměstnanců, bankovního účtu určeného pro ekonomickou činnost, údajů z JSD, systému VIES a daňových podání žalobkyně. Odvolací námitky žalobkyně k této otázce byly podle žalovaného formulovány pouze obecně a neobsahovaly označení konkrétních důkazních prostředků; nebylo proto možné se k nim věcněji vyjádřit. Žalovaný zdůrazňuje, že zajišťovací řízení není nalézacím řízením, a proto se v něm nezjišťuje skutečný stav věci v úplnosti, ale hodnotí se soubor indicií relevantních pro splnění podmínek podle § 167 odst. 1 daňového řádu.
49. Na základě uvedeného žalovaný setrvává na stanovisku, že zajišťovací příkazy byly vydány v souladu se zákonem i judikaturou, přičemž obě podmínky § 167 odst. 1 daňového řádu byly v projednávané věci splněny. Námitky žalobkyně proto považuje za nedůvodné.

III.

Posouzení žaloby

50. Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

51. Městský soud nařídil ve věci ústní jednání na den 6. 5. 2026, zástupkyně žalobkyně požádala o odročení ze zdravotních důvodů. Soud její žádosti vyhověl; tento postup pokládal za projev vstřícnosti vůči zástupkyni žalobkyně, která kvůli náhlému zhoršení zdravotního stavu nemohla za sebe v rychlosti zjednat náhradu. Jednání bylo odročeno na den 10. 6. 2026, zástupkyně znovu žádala o odročení z důvodu kolize s jiným jednáním, přesto, že jí bylo obratem sděleno (25. 5. 2026), že její žádosti vyhověno nebude, žádala o odročení jednání před jeho konáním dne 10. 6. 2026 znovu.
52. Z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. září 2001, sp. zn. 7 Tvo 134/2001, navazující na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, vyplývá zcela jednoznačně, že postavení advokáta vyplývající zejména z ustanovení § 16 a 17 zákona o advokacii zakládá odpovědnost advokáta vůči klientovi, případně kárnou odpovědnost vůči České advokátní komoře, nikoli však odpovědnost vůči státu. Ačkoli citované judikatorní závěry byly formulovány v trestní věci, jejich obecné východisko je použitelné i zde: soud není povinen přizpůsobovat termín jednání profesním či organizačním možnostem zástupce účastníka, byl-li tento obeslán včas a měl-li reálnou možnost svou účast organizačně zajistit. Tedy soud neshledal důvod k odročení jednání pouze z toho důvodu, že zástupkyně účastníka oznámila kolizi s jiným jednáním. Byla-li k jednání předvolána s dostatečným časovým předstihem a byla-li současně předem vyrozuměna, že její žádosti o odročení nebude vyhověno, nenesl soud povinnost přizpůsobovat organizaci jednání jejím pracovním dispozicím. Je věcí profesionálního zástupce, aby si výkon své činnosti organizoval tak, aby mohl poskytnout právní služby řádně a včas, případně aby zajistil substituci. Kolize s jinou věcí za těchto okolností sama o sobě nezakládá povinnost soudu jednání odročit. Tomu odpovídá i judikatorní závěr, podle něhož zástupce nemá vůči soudu nárok, aby soud organizoval průběh řízení podle jeho požadavků. Ústní jednání bylo proto konáno v nepřítomnosti žalobkyně a její zástupkyně.
53. Z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí vzal soud za prokázané následující, pro věc relevantní, skutečnosti.
54. Správce daně vydal dne 6. 6. 2025 vůči celkem pět zajišťovacích příkazů (č. j. 5047101/25/, 5047153/25/, 5047240/25/, 5047274/25/ a 5047398/25/), jimiž žalobkyni uložil povinnost okamžitě zajistit úhradu dosud nestanovené DPH za zdaňovací období leden, březen, květen, červen, červenec, září a říjen 2024. Povinnost byla stanovena formou složení jistoty v celkové výši 6 124 671 Kč na depozitní účet správce daně. Současně správce daně postupoval dle § 103 ZDPH a učinil pokus vyrozumět odvolatele o vydání zajišťovacích příkazů, o čemž pořídil úřední záznam. Zajišťovací příkazy byly doručeny do datové schránky téhož dne.
55. Ve dnech 7. 7. 2025 (dvě podání) a 8. 7. 2025 (jedno podání) byla správci daně doručena tři obsahově totožná odvolání proti uvedeným zajišťovacím příkazům. Správce daně odvoláním nevyhověl a podle § 113 odst. 3 daňového řádu je postoupil žalovanému, který všechna tři odvolací řízení spojil, neboť byla obsahově shodná a obsahovala totožné námitky i skutková tvrzení. Konstatoval, že odvolání byla podána včas, oprávněnou osobou a splňují veškeré zákonné náležitosti.
56. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně spatřoval odůvodněnou obavu ve smyslu § 167 daňového řádu zejména v následujících skutečnostech: pravděpodobnosti budoucího stanovení daně na základě závěrů o tuzemském dodání zboží, majetkové nedostatečnosti žalobkyně, její vysoké zadluženosti, riziku vyvedení jediného zjištěného majetku, dále

výrazném útlumu ekonomické činnosti po předchozích zajišťovacích opatřeních a nemožnosti uhradit budoucí daň z vlastní ekonomické aktivity.

57. Napadené rozhodnutí podrobně shrnuje, z jakých skutkových podkladů správce daně dovodil přiměřenou pravděpodobnost, že žalobkyni vznikne povinnost přiznat a odvést DPH z tuzemských plnění.
58. Správce daně vycházel z dlouhodobých zjištění, podle nichž žalobkyně opakovaně a ve vysokých hodnotách dovážela zboží (zlaté šperky a zlato) z třetích zemí do celního režimu 4000 – tj. dovoz do volného oběhu bez daňového osvobození. Podle správce daně žalobkyně nevykázala odpovídající výstupy v přiznáních k DPH, a proto jí vznikla povinnost přiznat daň z prodeje tohoto zboží v tuzemsku.
59. Správce daně dále vyšel ze zjištění, že žalobkyně nedisponuje provozovnou, skladem ani jiným místem, kde by takto hodnotné zboží mohla skladovat či zpracovávat, a že tato skutečnost posiluje závěr o jeho tuzemském dodání. Tento závěr byl dále podpořen výsledky prověření bankovních účtů, zjištěními ze systému VIES a údajů z registru JSD (jednotný správní doklad).
60. Podle registru JSD žalobkyně v období leden–říjen 2024 dovezla zboží v celních hodnotách přesahujících desítky milionů Kč (např. září 2024: 13 119 475 Kč; říjen 2024: 11 424 591 Kč), přičemž nebylo zjištěno žádné odpovídající intrakomunitární dodání nebo vývoz. Zároveň nebylo zjištěno, že by žalobkyně skladovala či jinak nakládala se zbožím mimo tuzemsko. Naproti tomu místní šetření prokázalo, že na adrese sídla se nenachází žádné zázemí ani majetek žalobkyně.
61. Na tomto základě správce daně dovodil, že údajné vývozy a evidované obchody v režimu DIČ žalobkyně neodpovídají skutečnému stavu a že zboží bylo po dovozu obratem prodáno v tuzemsku, aniž by žalobkyně tento prodej deklarovala.
62. V návaznosti na tato skutková zjištění správce daně stanovil kvalifikovaný odhad výše budoucí daně v základní sazbě 21 %, přičemž vycházel z rozdílů mezi hodnotou dovozu a hodnotou vykázaných dodání.
63. Žalovaný vycházel z týchž skutkových zjištění jako správce daně a shledal je dostatečnými pro závěr, že existuje přiměřený předpoklad budoucího stanovení daně. Ztotožnil se zejména se zjištěními vypovídajícími o tom, že část dováženého zboží byla s vysokou pravděpodobností obratem prodána v tuzemsku, neboť nebyla doložena žádná intrakomunitární dodání ani vývozy, a to navzdory vysokým objemům dovozu zboží s kódem 7113190000. Údaje z registru JSD dále prokazují opakované dovozy ve významných hodnotách, které nebyly doprovázeny odpovídající deklarací plnění na výstupu.
64. Za významné indicie považoval také dovozní režim 4000, absenci provozovny, skladovacích prostor a zaměstnanců, jakož i zjištění, že žalobkyně nedisponuje bankovním účtem používaným pro ekonomickou činnost. Tyto skutečnosti podle žalovaného logicky nasvědčují tomu, že zboží nebylo skladováno ani opracováno, ale bylo bezprostředně po dovozu uvedeno do tuzemského oběhu. Z toho pak vyplývá povinnost žalobkyně přiznat daň podle § 21 odst. 1 ZDPH.
65. Žalovaný dále konstatoval, že dovozy opakovaně převyšují vývozy i deklarovaná dodání, přičemž není zřejmé, kde by žalobkyně přebytečné zboží skladovala či jinak zpracovávala. Uvedené okolnosti podle něj představují logický základ pro závěr o pravděpodobném tuzemském prodeji dovezeného zboží.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

66. Současně žalovaný zohlednil, že ke dni vydání zajišťovacích příkazů se nalézací řízení nacházelo v rané fázi. S ohledem na dosud neprovedené dokazování proto hodnotil míru pravděpodobnosti budoucího stanovení daně jako slabší, nicméně nikoli nedostatečnou. Uvedl, že i slabší intenzita této podmínky je v kontextu zajišťovacího řízení akceptovatelná, pokud je vyvážena výraznou existencí důvodů druhé podmínky, tj. odůvodněnou obavou o budoucí úhradu daně.
67. Pokud jde o druhou podmínku dle § 167 odst. 1 daňového řádu, žalovaný se plně ztotožnil se závěry správce daně, že existuje vysoké riziko nedobytnosti dosud nestanovené daně.
68. Správce daně zjistil, že žalobkyně nevlastní žádný nemovitý ani jiný postižitelný majetek, nedisponuje bankovním účtem, nemá zaměstnance, má tzv. „virtuální sídlo“ a nemá provozovnu ani zázemí, kde by fakticky vykonávala ekonomickou činnost či skladovala zboží. Jediným zjištěným majetkem byly movité věci zachycené v protokolu o jejich soupisu, které byly zabaveny v rámci předchozích zajišťovacích opatření. Tyto věci byly uhrazeny třetí osobou, což správce daně vyhodnotil jako významný ukazatel rizika, že po jejich vrácení bude zboží okamžitě vyvedeno mimo dosah správy daní.
69. Žalovaný poukázal na to, že majetková nedostatečnost je zřejmá i při porovnání možné výše budoucí daně (6 124 671 Kč) s hodnotou zabaveného zboží (cca 4 mil. Kč). Zároveň správce daně identifikoval výrazný útlum ekonomické činnosti po 13. 5. 2025, kdy byly zastaveny jak dovozy, tak vývozy, což podle žalovaného vylučuje, aby žalobkyně mohla z vlastní činnosti generovat prostředky na úhradu předpokládané daně.
70. Pro posouzení ekonomické situace žalobkyně správce daně vycházel rovněž z posledního podaného přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2024, z něhož vyplynulo, že dosáhla zisku 2,49 mil. Kč při obratu 28,3 mil. Kč. Správce daně však vyhodnotil, že po započtení DPH, která podle zajišťovacích příkazů měla být odvedena, by výsledek hospodaření byl záporný. Obojí podle žalovaného nasvědčuje tomu, že žalobkyně není schopna uhradit budoucí daň z výsledků vlastní činnosti. Zadluženost žalobkyně byla spočtena ve výši více než 92 % jeho aktiv; žalovaný tuto míru označil za zcela nestandardní a svědčící o vysoké finanční nestabilitě.
71. Z těchto důvodů žalovaný uzavřel, že majetková i ekonomická situace žalobkyně jednoznačně zakládá silnou odůvodněnou obavu, že daň nebude v době její vymahatelnosti uhrazena ani že její výběr bude výrazně ztížen.
72. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda při vydání zajišťovacích příkazů existovalo nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 ZDPH. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně považoval tuto podmínku za splněnou vzhledem k tomu, že jediným správcem daně zjištěným majetkem odvolatele bylo zboží zachycené v protokolu o soupisu movitých věcí ze dne 13. 5. 2025. Jedná se o vysoce likvidní aktivum, u něhož existovala reálná možnost, že bude po svém vrácení odvolateli okamžitě převedeno či prodáno třetí osobě, a tím se stane pro správce daně nedosažitelným. Správci daně nebyl znám žádný další postižitelný majetek. Na tomto základě správce daně dovodil, že i třídní lhůta pro složení jistoty stanovená § 167 odst. 3 daňového řádu by byla v dané věci riziková, a proto postupoval podle § 103 ZDPH, který činí zajišťovací příkaz účinným a vykonatelným okamžikem jeho vydání. Odvolací orgán se s touto úvahou plně ztotožnil.
73. Na základě všech skutečností uvedených v bodech 17 až 37 napadeného rozhodnutí žalovaný uzavřel, že byly splněny obě zákonné podmínky podle § 167 odst. 1 daňového řádu. První

podmínka — předpoklad budoucího stanovení daně — byla naplněna ve slabší míře, avšak v kontextu zajišťovacího řízení je postačující. Druhá podmínka — existence odůvodněné obavy o budoucí úhradu daně — byla naplněna výrazně a opírala se o silné a konkrétní skutkové indicie. Kombinace obou prvků tak opravňovala vydání zajišťovacích příkazů.

74. Městský soud předně konstatuje, že institut zajišťovacího příkazu představuje zákonný předběžný prostředek daňového řízení, jehož účelem je dočasně a preventivně zajistit úhradu daně, která dosud nebyla stanovena nebo je nesplatná, avšak existuje zde riziko, že v době své vymahatelnosti nebude fakticky uhrazena.
75. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu, *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
76. Podle § 103 ZDPH, *hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepiše o tom úřední záznam.*
77. Právní úprava citovaného § 167 daňového řádu, zakládá pravomoc správce daně přistoupit k tomuto mimořádnému zásahu v případech, kdy se na základě zjištěných konkrétních skutečností jeví, že vybrání daně je ohroženo.
78. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu lze zajišťovací příkaz vydat tehdy, existuje-li odůvodněná obava, že daň, která dosud nebyla stanovena, nebo jejíž splatnost dosud nenastala, bude v době vymahatelnosti nedobytná, anebo její výběr bude spojen se značnými obtížemi. Existenci této obavy je nutno posuzovat vždy individuálně a ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem daňového subjektu. Judikatura správních soudů (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104) konstantně požaduje, aby byla obava opřena o objektivní, konkrétní a přezkoumatelně popsané indicie. Zajišťovací příkaz tak není prostředkem sankčním, nýbrž preventivním, jehož účelem je předcházet tomu, aby pozdější výkon rozhodnutí nepozbyl smyslu.
79. První podmínka – přiměřený předpoklad budoucího stanovení daně:
80. Prvkům odůvodněné obavy náleží jednak úvaha o přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude v budoucnu stanovena v určité výši. Tento předpoklad nemusí být založen na výsledku dokazování v nalézacím řízení, ale na datech a indiciích, které má správce daně k dispozici v okamžiku vydání zajišťovacího příkazu. V souladu s ustálenou rozhodovací praxí, zejména rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, zajišťovací řízení není řízením dokazovacím, nýbrž řízením operativním. Správce daně zde neprovádí úplné prokazování skutkového stavu podle § 92 odst. 2 daňového řádu, nýbrž hodnotí dostupné údaje tak, aby zabránil zmaření či podstatnému ztížení budoucího výběru daně. V uvedeném rozsudku soud výslovně uvádí: „*v případě vydávání zajišťovacího příkazu „nejedná o prokazování skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicií, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtíží při vybírání daně“.*
81. Judikatura současně připouští, že míra pravděpodobnosti budoucího stanovení daně může být slabší, je-li vyvážena výraznou intenzitou druhého prvku – tj. obavy z nedobytnosti daně.
82. Druhá podmínka – odůvodněná obava nedobytnosti nebo obtížné vymahatelnosti daně:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

83. Druhým obligatorním prvkem je existence odůvodněné obavy, že daň nebude v době vymahatelnosti zaplacená, anebo její výběr bude významně komplikovaný. Tato obava musí vyplývat z konkrétních poměrů daňového subjektu, přičemž judikatura vymezuje dvě úrovně indicií:
84. Silné důvody (např. hrozící insolvence, zbavování se majetku, převod jediného významnějšího majetku, významný útlum podnikání), které samy o sobě mohou založit vydání zajišťovacího příkazu;
85. Indicie nižší intenzity, které teprve v souhrnu vytvářejí logický a ucelený obraz nasvědčující budoucí nedobytnosti daně (např. vysoká zadluženost, absence zaměstnanců či skutečného sídla, nízké zůstatky na účtech, opakované nesrovnalosti v daňových tvrzeních; viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31).
86. Judikatura výslovně uvádí, že nelze vytvořit taxativní seznam důvodů, které mohou obavu založit. Rozhodné jsou vždy povaha, závažnost a souvislosti konkrétních okolností.
87. Zajišťovací příkaz je rozhodnutím předběžné povahy, jehož účinky jsou dočasné a vázané na výsledek následného nalézacího řízení. Správce daně je povinen v jeho odůvodnění uvést:
 - skutečnosti a indicie, které jej vedly k závěru o existenci odůvodněné obavy,
 - způsob, jakým kvalifikovaným odhadem dospěl k výši zajišťované částky;
 - úvahu, proč standardní postup podle § 92 daňového řádu nebyl v dané situaci možný či vhodný.
88. Správní orgán je povinen své rozhodnutí odůvodnit tak, aby z něj bylo patrné, jakými úvahami byl veden a jaké skutkové podklady považoval za rozhodné. Zjevná vágnost, formalismus či absence úvah o jedné z podmínek činí zajišťovací příkaz nezákonným.
89. V případě daně z přidané hodnoty zakotvuje zákon v § 103 ZDPH zvláštní režim, kdy při hrozícím nebezpečí z prodlení je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Nebezpečí z prodlení je třeba chápat jako intenzivněji vyjádřenou obavu o nedobytnost daně, která je zpravidla odvozena z týchž skutečností, jež zakládají existenci odůvodněné obavy podle § 167 odst. 1 daňového řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 209/2014-86). Správce daně nemusí izolovaně identifikovat zvláštní důvody pro nebezpečí z prodlení; postačí, že je zvýšená obava implicitně obsažena v naplnění obou podmínek § 167 daňového řádu.
90. Městský soud, s ohledem na uvedené, učinil následující závěry ohledně vznesených žalobních námitek.
91. **Vypořádání žalobních námitek A) a F)** (*nesprávnost shrnutí přezkumu žalovaným; nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů*)
92. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí představuje kvalifikovanou vadu spočívající zejména v nesrozumitelnosti, vnitřní rozpornosti, anebo v nedostatku důvodů, tj. absentuje-li vztah mezi skutkovými zjištěními, jejich právním hodnocením a výrokem rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost je dána tehdy, pokud z rozhodnutí nelze seznat úvahy správního orgánu, na základě kterých přijal svůj závěr, nebo pokud se správní orgán bez vysvětlení nevypořádal s konkrétními námitkami účastníka, popř. reaguje toliko obecnými či opisnými formulacemi, které neumožňují soudní přezkum.

93. Správní rozhodnutí však není nepřezkoumatelné tehdy, je-li jeho odůvodnění stručnější, pokud z něj i přesto jasně a srozumitelně vyplývá, jaké skutečnosti vzal správní orgán za prokázané, jak je právně posoudil a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost nelze dovozovat ani z pouhé skutečnosti, že se žalobce neztotožňuje s právním názorem správního orgánu či pokládá jeho úvahy za nedostatečné — rozhodující je možnost racionálního soudního přezkumu, nikoli subjektivní spokojenost účastníka s odůvodněním.
94. Městský soud proto nejprve přezkoumal tyto související žalobní námitky, neboť shledal-li by rozhodnutí nepřezkoumatelným, nebo absenci vypořádání relevantní odvolací námitky, muselo by být napadené rozhodnutí bez dalšího zrušeno.

K námitce A) – tvrzená nesprávnost shrnutí přezkumu

95. Žalobkyně namítá, že závěrečné shrnutí žalovaného obsažené v bodě 48 napadeného rozhodnutí („*odvolací orgán přezkoumal odvoláním napadená rozhodnutí v rozsahu požadovaném v odvolání a dále v souladu s § 114 odst. 3 daňového řádu...*“) neodpovídá skutečnému obsahu napadeného rozhodnutí, neboť podle jejího názoru nelze z jeho textu dovodit, že byl proveden řádný přezkum tvrzených vad.
96. Soud této námitce nepřisvědčil.
97. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že žalovaný se odvolacími námitkami věcně zabýval, přezkoumal závěry správce daně a posoudil splnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 daňového řádu. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, jaké skutečnosti považoval za prokázané, na jakých důkazních podkladech stavěl, jak je právně hodnotil i jakým způsobem reagoval na argumentaci uplatněnou žalobkyní v odvolání.
98. Formulace shrnutí obsažená v bodě 48 tak představuje standardní finální konstatování o výsledku přezkumu, nikoli nedoložené, prázdné či formalistické proklamace, jak se domnívá žalobkyně. Odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytuje dostatečný logický sled úvah, který činí toto shrnutí plně srozumitelným.

K námitce F) – tvrzená nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

99. Žalobkyně dále tvrdí, že žalovaný pouze „zopakoval argumentaci správce daně“, nevysvětlil, proč odvolací námitky odmítá, a nevypořádal se s jejími důkazními návrhy. Napadené rozhodnutí má být podle ní vnitřně rozporné (např. ve vztahu k formulacím o „silné obavě“ či „slabém předpokladu“), aniž by žalovaný konkretizoval své úvahy.
100. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
101. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký skutkový závěr žalovaný převzal od správce daně, v čem se s tímto závěrem ztotožnil a proč, jaké odvolací námitky žalobkyně vnesla, a jakým způsobem se s nimi žalovaný vypořádal.
102. Skutečnost, že žalovaný ve značné míře vycházel ze závěrů správce daně, není vadou, pokud tato argumentace ob stojí a žalovaný výslovně uvede, proč s ní souhlasí. Odvolací orgán není povinen budovat vlastní paralelní a odlišné odůvodnění, jestliže závěry orgánu prvního stupně shledá správnými a úplnými. Takto postupovala i judikatura správních soudů, podle níž může být převzetí odůvodnění zcela legitimní, pokud je doprovázeno výslovnou úvahou o jeho správnosti.

103. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále patrné, že žalovaný vyhodnotil, které skutečnosti považuje za rozhodné pro závěr o existenci obavy dle § 167 daňového řádu, tj. o budoucí nedobytnosti či obtížné dobytosti daně. Vymezení „silné obavy“ či „slabého předpokladu“ není vnitřní rozporností, nýbrž popisem intenzity relevantních indicií, přičemž tento terminologický rozdíl nijak nesnižuje srozumitelnost rozhodnutí.
104. Soud dále konstatuje, že žalobkyně nekonkretizovala, které její odvolací námitky měly být žalovaným opomenuty, resp. které důkazní návrhy měly být ignorovány. Pouhé obecné tvrzení, že se žalovaný „nevypořádal se všemi námitkami“, nemůže založit nepřezkoumatelnost. Napadené rozhodnutí obsahuje odpovědi na veškeré odvolací okruhy, které žalobkyně uplatnila, a poskytuje logické a dostatečné důvody, proč žalovaný považuje postup správce daně za zákonný.

K námitce B) – neprokázání tvrzených skutečností

105. Námitky obsažené pod bodem B) směřují proti skutkovým závěrům, z nichž správce daně i žalovaný vyvodili existenci odůvodněné obavy, že daň bude v budoucnu stanovena a bude obtížně dobytá (§ 167 odst. 1 daňového řádu). Žalobkyně zpochybňuje především závěr o realizaci tuzemských prodejů, absenci skutečného sídla, neexistenci provozovny či skladovacích prostor a tvrzený útlum ekonomické činnosti.
106. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správce daně vycházel z opakovaných dovozů zboží (zlata a zlatých šperků) do celního režimu 4000, tedy do volného oběhu bez daňového osvobození, a to v objemech řádově milionů korun měsíčně.
107. Celní režim 4000 (40 00) je v celní terminologii Evropské unie nejběžnějším režimem, prostřednictvím kterého je dovážené zboží propuštěno do volného oběhu na území EU. po propuštění do tohoto režimu se zboží může pohybovat jako jakékoli tuzemské zboží a je zcela začleněno do vnitřního trhu EU.
108. Celní režim 4000 předpokládá propuštění zboží k domácí spotřebě v České republice anebo může být do tohoto režimu zboží propuštěno v jakémkoliv jiném členském státě Evropské unie. Obvykle dovozce má záměr dovezené zboží uskladnit a následně prodat koncovým zákazníkům nebo jej užije ke spotřebě v rámci své ekonomické činnosti, např. dováží součástky pro výrobu motorů.
109. Dovoz zboží s místem plnění v tuzemsku je podle ZDPH předmětem daně a podléhá dani z přidané hodnoty. Dovozce, který je plátcem, má nárok na odpočet daně u dovozu zboží za podmínek podle § 72 a 73 ZDPH. Plátce musí použít dovážené zboží v rámci své ekonomické činnosti pro vymezená plnění, u nichž vzniká nárok na odpočet daně.
110. Ve chvíli, kdy plátce DPH doveze zboží do režimu 4000, jde o dovoz zboží do volného oběhu, a tedy zboží fyzicky vstoupilo do ekonomiky EU, není pod celním dohledem, ani v režimu, který by předpokládal další přeshraniční pohyb, dovozce musí zaplatit dovozní DPH, ledaže uplatňuje odpočet. To zároveň znamená, že správce daně oprávněně očekává, že zboží bude následně prodáno v tuzemsku, pokud není prokázán jiný druh nakládání (vývoz, intrakomunitární dodání, zpracování, uskladnění).
111. To přesně odpovídá tomu, z čeho vycházel správce daně i žalovaný: že opakované dovozy v režimu 4000 v řádech milionů korun s absencí jakéhokoli doloženého výstupu zboží představují relevantní indicii tuzemského dodání (a tedy vzniku povinnosti přiznat DPH).

112. Pro účely zajišťovacího příkazu podle § 167 daňového řádu dovezení zboží v režimu 4000 posiluje pravděpodobnost, že zboží bylo uvedeno do tuzemského oběhu; tato indicie splňuje požadavek na „odůvodněnou obavu“ dle § 167 odst. 1 DŘ. Při tom platí, že správce daně nemusí dokazovat tuzemské dodání „nad veškerou pochybnost“, neboť v této fázi postačí pravděpodobnostní standard.
113. Žalobkyně přitom neprokázala žádné intrakomunitární dodání, žádný vývoz, ani jiné prokazatelné nakládání se zbožím po jeho dovozu.
114. Současně neexistovala evidence, která by prokazovala skladování, úschovu či opracování dovezeného zboží.
115. Za této situace správce daně uzavřel, že zboží muselo být bezprostředně uplatněno v tuzemsku, což je závěr logicky vyplývající z ekonomické povahy obchodování s drahými kovy v celním režimu volného oběhu. Žalovaný tuto úvahu rozvedl, a soud konstatuje, že stojí na konkrétních, objektivně zjištěných okolnostech. Pro účely zajišťovacího příkazu postačí, že závěr o tuzemských prodeích je pravděpodobný, nikoli prokázaný nade vší pochybnost.
116. Žalobkyní uváděné „hypotetické možnosti“ (úschova v trezorových schránkách, bezpečnostních trezorech apod.) nebyly doloženy jediným konkrétním důkazem, a nemohou proto zpochybnit závěry založené na objektivních datech z JSD a VIES. Žalobkyně přitom nezůstává jen bez důkazní opory svých alternativních úvah, ale ve skutečnosti ani nepředkládá vlastní skutkovou verzi věci založenou na konkrétních tvrzeních. Setrvává toliko v rovině obecné polemiky se závěry správce daně, aniž by tvrdila konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na jiný reálný způsob nakládání se zbožím po jeho propuštění do volného oběhu.
117. Námitka, že absence provozovny či skladů nemůže být indikátorem tuzemských dodání, je též nedůvodná. Správce daně nevyvozoval svůj závěr z této skutečnosti izolovaně, nýbrž v souhrnu dalších indicií, zejména absence jakéhokoli doloženého výstupu ze zboží.
118. Proto soud shledává závěr žalovaného o pravděpodobnosti tuzemských prodejů racionálním, konzistentním a skutkově podloženým.
119. Z výsledků místního šetření na adrese uvedeného sídla vyplynulo, že žalobkyně zde nebyla zastižena, nebyl nalezen žádný majetek společnosti, prostory nenesly znaky skutečného zázemí podnikatelské činnosti, na adrese bylo registrováno 10 ekonomických subjektů, nebylo možné získat kontaktní informace o žalobkyni ani informace o tom, kde se lze se žalobkyní setkat.
120. Tato zjištění oprávněně vedla správce daně k závěru, že sídlo žalobkyně nenaplnuje požadavky § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH, podle něhož musí skutečné sídlo představovat místo, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí a kde se schází vedení společnosti.
121. Skutečnost, že na domě bylo umístěno označení společnosti, nemůže tento závěr vyvrátit. Rozhodující je faktický výkon činnosti, nikoli formální označení.
122. Námitka žalobkyně, že právní řád neukládá stálou fyzickou přítomnost v sídle, je sice pravdivá, avšak májí podstatu zjištění. Správce daně nevyžadoval fyzickou přítomnost, nýbrž identifikoval absenci jakéhokoli provozního či organizačního zázemí. Závěr žalovaného je tedy věcně správný a plně odpovídá výsledkům šetření.

123. Rovněž je pravdou, že žádný právní předpis neukládá povinnost skladovat zboží výhradně ve vlastní provozovně. Tuto skutečnost však žalovaný ani netvrdil. Důvodem pro závěr o pravděpodobnosti tuzemských dodání nebyla sama absence provozovny, ale kombinace vysokých objemů opakovaných dovozů, absence doloženého jakéhokoli výstupu, absence skladovacích prostor, které by žalobkyně alespoň tvrdila, a absence ekonomické aktivity po zajištění zboží.
124. Hypotetická tvrzení žalobkyně o možném uložení v trezorech nebyla podložena důkazem, a proto nemohla zpochybnit závěry správce daně.
125. Žalobkyně namítá, že útlum činnosti byl způsoben zajištěním jejího zboží, a tudíž jej nelze přičítat k její tíži. Tato námitka však pomíjí, že správce daně nepoužil tuto skutečnost jako hodnotící kategorii, ale jako indikátor ekonomické síly žalobkyně ve vztahu k možnosti budoucí úhrady daně.
126. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně neprokazovala žádnou aktuální ekonomickou aktivitu, neměla zaměstnance, nevykazovala tržby, neproplácela závazky, dokonce neměla bankovní účet a její zadluženost byla vysoká. Útlum činnosti je proto jedním z relevantních ukazatelů, které správce daně mohl hodnotit.
127. Soud uzavírá, že zjištění správce daně i jejich převzetí žalovaným jsou dostatečně konkrétní, skutkově podložena a logicky vyústila v závěr, že je dána odůvodněná obava ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by závěry správce daně vyvracel, a její námitky stojí převážně na nepodložených hypotézách či na nesprávném ztotožnění absence dílčích povinností s neexistencí indicíí.
128. Žalobní námitku ad B) proto městský soud pokládá za nedůvodnou.
129. **Vypořádání námítky C) – Námitka, že celní režim 4000 neprokazuje tuzemské dodání**
130. Žalobkyně namítá, že z pouhého zařazení zboží do celního režimu 4000 nelze dovozovat jeho následné tuzemské dodání, neboť i zboží propuštěné do volného oběhu může být následně vyvezeno či dodáno do jiného členského státu. Dále vytýká žalovanému, že neidentifikoval konkrétní tuzemské odběratele a neprokázal místo, čas ani okolnosti údajných tuzemských dodání.
131. Městský soud již výše vysvětlil, že celní režim 4000 představuje propuštění zboží do volného oběhu na území EU, při němž jsou zaplácena cla a dovozní DPH. Tento režim je charakteristický tím, že se zboží po jeho propuštění začleňuje do tuzemské ekonomiky a může s ním být dále nakládáno jako s běžným zbožím v členském státě dovozu. Ačkoli samotný režim 4000 neimplikuje automaticky následné tuzemské dodání, představuje významnou indicii, pokud k němu plátce připojuje žádné či nedostatečné důkazní tvrzení o dalším přeshraničním pohybu zboží.
132. V projednávané věci tak bylo důvodné, že žalovaný hodnotil režim 4000 jako činící pravděpodobným, že zboží bylo použito v tuzemsku, pokud žalobkyně neprokázala žádný jiný způsob nakládání, zejména žádné intrakomunitární dodání či vývoz.
133. Námitkou žalobkyně je zkresleně předkládáno, že žalovaný založil své závěry výlučně na celním režimu 4000 a absenci provozovny. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že závěr o pravděpodobném tuzemském dodání je výsledkem souboru indicíí, mezi něž náleží zejména:
- opakované dovozy zboží vysoké hodnoty v režimu 4000,

- absence jakéhokoli doloženého výstupu (nebyla vykázána intrakomunitární dodání, vývozy ani přiznána zdanitelná plnění),
- neexistence provozovny ani skladovacích prostor, přičemž žalobkyně neprokázala, kde se zboží nacházelo,
- absence zaměstnanců a vlastního ekonomického zázemí,
- výsledky místního šetření svědčící o tom, že sídlo neslouží jako skutečné místo řízení a podnikatelské činnosti,
- neexistence účtů či jiných dokladů dokládajících obchodní transakce s dovezeným zbožím.

134. Tento komplex zjištění nebyl žalobkyní žádným způsobem vyvrácen, a proto jej soud považuje za dostatečný k závěru o odůvodněné obavě podle § 167 daňového řádu.

135. Žalobkyně dovozuje nedostatek důkazů z toho, že žalovaný neuvedl konkrétní tuzemské odběratele ani podrobnosti o jednotlivých dodáních. Tento požadavek však neodpovídá povaze řízení o zajišťovacím příkazu.

136. Judikatura správních soudů (např. žalovaným odkazovaný rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48) výslovně uvádí, že pro vydání zajišťovacího příkazu postačuje přiměřená míra pravděpodobnosti budoucího stanovení daně založená na indiciích. Není nezbytné identifikovat konkrétní odběratele, časové údaje či přesná místa dodání zboží; tato zjištění jsou předmětem následného nalézacího řízení, které má být vedeno v plném rozsahu dokazování.

137. Zajišťovací příkaz nepředstavuje sankci ani konečné určení daňové povinnosti, ale předběžné opatření ke zajištění budoucí úhrady daně, takže požadavky žalobkyně míří na fázi řízení, která teprve bude následovat.

138. **Vypořádání námítky D) Námitka nesprávné aplikace § 167 daňového řádu – kumulativní podmínky**

139. Soud již výše vysvětlil podstatu institutu zajišťovacích příkazů, jejich preventivní charakter a rámec oprávnění správce daně podle § 167 daňového řádu. Z napadeného rozhodnutí i ze zajišťovacích příkazů je zřejmé, že správce daně i žalovaný obě zákonné podmínky – přiměřenou pravděpodobnost budoucího stanovení daně a odůvodněnou obavu o její budoucí úhradu – samostatně vyhodnotili a dovodili jejich naplnění.

140. Skutečnost, že žalovaný označil míru pravděpodobnosti budoucího stanovení daně za „slabší“, sama o sobě neznamena rezignaci na jednu z podmínek ani její nahrazení posílením podmínky druhé. Jde pouze o kvalifikaci důkazní situace typickou pro tuto procesní fázi, již judikatura připouští. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, z jakých konkrétních skutkových okolností žalovaný závěr o přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně dovodil, a totéž platí i pro závěr o existenci odůvodněné obavy o její dobytost.

141. Neobstojí tedy tvrzení žalobkyně, že žalovaný nahradil nesplněnou první podmínku posílením hodnocením podmínky druhé. Každá z podmínek byla vyhodnocena samostatně, v souladu s požadavky § 167 odst. 1 daňového řádu i s relevantní judikaturou.

142. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že správce daně provedl „dvojitý výpočet“ daně na výstupu, a tím neoprávněně zdanil totéž zboží dvakrát. Z odůvodnění zajišťovacích příkazů i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správce daně nepoužil dvě samostatné daňové

povinnosti, které by následně sčítal, ale dvě různé úvahy, jejichž smyslem bylo popsat a odůvodnit předpoklad, že žalobkyni bude v budoucnu stanovena daň.

143. První část výpočtu („21 % z celkové hodnoty dovezeného zboží“) představuje kvalifikaci vstupní situace – tedy skutečnost, že dovoz v režimu 4000 zakládá povinnost přiznat daň při propuštění zboží do volného oběhu (§ 23 odst. 1 písm. a ZDPH). Současně tato část slouží k tomu, aby bylo možné stanovit předpokládaný rozsah nároku na odpočet, který se odvíjí právě od DPH zaplacené (resp. v tomto režimu přiznané) při dovozu. Tato položka tedy není daň na výstupu, nýbrž podklad pro úvahu o možném nároku na odpočet.
144. Druhá část výpočtu (21 % z rozdílu mezi dovezeným a vyvezeným zbožím) již zachycuje vlastní kvalifikovaný odhad daně na výstupu, tedy předpoklad správce daně, že žalobkyně uskutečnila v tuzemsku zdanitelné plnění ve smyslu § 21 odst. 1 ZDPH. Z této části správce daně vycházel při stanovení možné budoucí daňové povinnosti, kterou měl zajišťovací příkaz krýt.
145. Obě hodnoty tedy nelze chápat jako dvě daně, které by správce daně sčítal, ale jako dvě premisy jedné úvahy: nejprve stanovení částky, z níž by byl teoreticky odvozen nárok na odpočet (DPH při dovozu), následně výpočet pravděpodobné daně na výstupu u zboží, které podle zjištění nebylo vyvezeno ani intrakomunitárně dodáno.
146. Vlastní DPH, kterou měl zajišťovací příkaz zajistit, se tedy nerovná součtu obou položek, ale pouze částce odpovídající druhému výpočtu. Odvolací orgán tuto konstrukci v napadeném rozhodnutí výslovně potvrzuje, když uvádí, že předpokládaná daň vychází z rozdílu mezi dovezeným zbožím a doloženými výstupy.
147. Soud proto uzavírá, že správce daně žádné „dvojí zdanění“ neprovedl a oba výpočty měly pouze odůvodnit závěr o přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně. Námitka je proto nedůvodná.
148. **Vypořádání námítky E) neexistence hrozícího nebezpečí z prodlení**
149. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného uvedenými v bodech [27] až [37] napadeného rozhodnutí. Z nich jednoznačně plyne, že závěr o existenci nebezpečí z prodlení podle § 103 ZDPH nebyl vystaven na obecných úvahách či pouhých spekulacích, ale na konkrétních skutkových zjištěních týkajících se majetkové, ekonomické a provozní situace žalobkyně. Žalovaný zejména vycházel z absence jakéhokoli dlouhodobého majetku, neexistence bankovního účtu využívaného pro ekonomickou činnost, vysoké míry zadluženosti, útlu podnikatelské činnosti a z toho, že jediným reálně postižitelným majetkem žalobkyně bylo zboží zajištěné při soupisu movitých věcí. Na základě těchto zjištění žalovaný logicky dovodil reálné riziko, že po vrácení zajištěného zboží do dispozice žalobkyně bude toto rychle zcizeno, čímž by se stalo pro správce daně nedosažitelným.
150. Žalobkyně tato konkrétní skutková zjištění nijak nevyvrací. Její argumentace spočívá převážně v polemice s hodnocením správce daně a v obecném tvrzení, že neexistují indicie o úmyslu mařit správu daní. Takové tvrzení však není způsobilé zpochybnit závěr správce daně a žalovaného, neboť nebezpečí z prodlení podle § 103 ZDPH nevyžaduje prokazování aktivního maření, ale existenci objektivní hrozby, že budoucí výběr daně bude znemožněn nebo výrazně ztížen. Taková hrozba byla na základě shromážděných zjištění racionálně odůvodněna.
151. Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobkyně, že závěry správce daně jsou „paušální“ či „hypotetické“. Naopak — vycházejí z konkrétních a zjištěných okolností týkajících se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

majetkové struktury žalobkyně, její ekonomické aktivity a dosavadního chování při nakládání se zbožím. Žalobkyně nepředložila žádné důkazy ani konkrétní tvrzení, která by tato zjištění vyvracela nebo zpochybňovala.

152. Soud proto uzavírá, že žalovaný se otázkou nebezpečí z prodlení zabýval dostatečně, přezkoumatelně a v souladu s § 103 ZDPH. Žalobní námitka, že nebezpečí z prodlení nebylo prokázáno, je tudíž nedůvodná.

153. Vypořádání námítky G) - žalobkyně předložila důkazy o intrakomunitárních dodáních

154. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný hodnotil pravděpodobnost realizace tuzemských plnění ke dni vydání zajišťovacích příkazů, tedy ve stadiu, kdy dokazování nebylo ukončeno a kdy správce daně disponoval pouze dílčími skutkovými poznatky. Správce daně je v této fázi oprávněn vycházet z indicií a zjištění, která s určitou mírou pravděpodobnosti nasvědčují tomu, že daň bude v budoucnu stanovena; nejde o standardní dokazování dle § 92 odst. 2 daňového řádu, ale o preventivní zajišťovací postup.

155. Správce daně i žalovaný výslovně uvedli, že v okamžiku vydání zajišťovacích příkazů nebylo zjištěno žádné intrakomunitární dodání, a to ani v přiznáních k DPH, ani v souhrnných hlášeních. Stejně tak nebylo prokázáno, že by dovezené zboží bylo vyvezeno do třetí země, s výjimkou několika jednotlivých vývozů, jejichž celkový objem nedosahoval hodnot dovezeného zboží v dotčených zdaňovacích obdobích. Naopak správce daně zjistil opakované dovozy zboží v režimu 4000 bez deklarovaných výstupů, absenci provozovny a skladovacích prostor, absenci majetkového a logistického zázemí a nezjištění místa, kde by žalobkyně mohla reálně provádět manipulaci se zbožím. Tyto okolnosti tvoří logický a uzavřený okruh skutečností, který racionálně podporoval závěr o pravděpodobném tuzemském prodeji.

156. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že předložila skladovou evidenci, faktury a dodací listy, které mají prokazovat uskutečnění intrakomunitárních dodání. Tyto důkazy však byly předloženy až v nalézacím řízení a následně ve fázi soudního přezkumu, nikoli v době vydání zajišťovacích příkazů. Z ustálené judikatury (srov. rozsudek NSS 11.06.2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48) plyne, že pro posouzení zákonnosti zajišťovacího příkazu jsou rozhodné pouze skutečnosti známé správci daně v okamžiku jeho vydání. Dodatečné důkazní prostředky proto nemohou zpětně zpochybnit zákonnost zajišťovacího opatření; mohou mít význam pouze pro další postup podle § 168 odst. 3 daňového řádu (ukončení či snížení zajištění), nikoli však pro posouzení zákonnosti samotného zajišťovacího příkazu.

157. Soud dodává, že žalobkyně v žalobě pouze tvrdí, že její evidence a doklady prokazují intrakomunitární dodání, avšak neuvádí konkrétně, v čem měla být jejich právní či skutková relevance opomenuta, ani jak zpochybňují jednotlivé skutkové závěry správce daně. Za tohoto stavu soud uzavírá, že žalovaný své závěry založil na tehdy dostupných a objektivně zjištěných skutečnostech, které odpovídají povaze a účelu zajišťovacího řízení. Žalobkyně tato zjištění nevyvrací konkrétními tvrzeními ani doloženými důkazy relevantními k okamžiku vydání zajišťovacích příkazů. Námitka je proto nedůvodná.

158. Samotný odkaz žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2021, sp. zn. 3 Afs 168/2019, jí v projednávané věci nepomáhá. Z tohoto rozhodnutí plyne, že v řízení o zajišťovacím příkazu správce daně nevychází z úplného dokazování, nýbrž z konkrétních indicií, které přiměřeně nasvědčují budoucímu stanovení daně i existenci odůvodněné obavy o její vybrání. Právě o takovou situaci se jedná i nyní. Žalobkyně neprokázala žádné intrakomunitární dodání,

žádný vývoz ani jiné následné, hospodářsky uchopitelné nakládání se zbožím po jeho dovozu; současně neexistovala evidence, která by osvědčovala jeho skladování, úschovu či opracování. Vedle toho nevykazovala žádnou aktuální ekonomickou činnost, neměla zaměstnance, nevykazovala tržby, nehradila své závazky, neměla ani bankovní účet a byla významně zadlužena. Za těchto okolností správce daně nevystavěl své závěry na pouhé domněnce, nýbrž na souboru konkrétních, vzájemně se podporujících zjištění, která ve svém úhrnu odůvodňovala jak závěr o pravděpodobném budoucím stanovení daně, tak obavu ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu.

159. Vypořádání námitky H) - porušení zásady legitimního očekávání a dobré víry

160. Zajišťovací příkaz je dočasným zajišťovacím institutem, jehož účelem je zabránit zmaření nebo podstatnému ztížení budoucího výběru daně. Jeho povaha předpokládá, že může být vydán opakovaně, jestliže jsou splněny zákonné podmínky stanovené v § 167 odst. 1 daňového řádu. Samotné vydání nového zajišťovacího příkazu po složení jistoty z předchozího zajištění proto neznamena porušení zásady legitimního očekávání. Uvedená konstrukce byla již stvrzena judikaturou Nejvyššího správního soudu – viz např. rozsudek ze dne ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66, nebo recentní rozhodnutí ze dne 15. 01. 2026, č. j. 8 Afs 102/2025-64.
161. Žalobkyně tvrdí, že byla pracovníkem správce daně ujistěna o vrácení zboží po složení jistoty. Ani toto tvrzení nemůže založit legitimní očekávání ve smyslu veřejného subjektivního práva. Zajišťovací příkaz je rozhodnutí správce daně vydané v rámci zákonného postupu; individuální sdělení úřední osoby není způsobilé založit závazné ujistění o budoucím procesním postupu, zejména za situace, kdy zákon umožňuje vydat nový zajišťovací příkaz v případě naplnění zákonných podmínek.
162. Je rovněž zřejmé, že správce daně vydal nové zajišťovací příkazy v návaznosti na nově zjištěné skutečnosti vztahující se k dalším zdaňovacím obdobím, nikoli jako sankci za složení jistoty. Podmínky pro jejich vydání byly zjištěny a odůvodněny způsobem, který obstál již v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobkyně nepředkládá žádná konkrétní tvrzení ani důkazy, které by zpochybňovaly jednotlivá skutková zjištění správce daně ohledně její majetkové nedostatečnosti, útlumu činnosti, absence provozního zázemí či rizika rychlého zcizení jediného zjištěného majetku.
163. Soud dále konstatuje, že argumentace žalobkyně o „útlumu činnosti“ není způsobilá zvrátit závěr o naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů. Jak plyne z obsahu daňového spisu, útlum ekonomické činnosti nebyl důsledkem jednání správce daně, nýbrž objektivně zjištěným stavem, který byl jedním z relevantních faktorů pro vyhodnocení rizika budoucí nedobytnosti daně. Tvrzení žalobkyně proto nelze přisvědčit.
164. Soud uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů byly splněny a žalobkyně neunesla břemeno tvrzení ohledně existence legitimního očekávání či dobré víry. Námitka je proto nedůvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

165. Soud na základě výše uvedeného uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející zajišťovací příkazy vycházejí z dostatečně konkrétních,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vzájemně provázaných a logicky hodnocených skutkových zjištění, z nichž správce daně i žalovaný samostatně dovodili jak přiměřenou pravděpodobnost budoucího stanovení daně, tak odůvodněnou obavu o její budoucí dobytost, včetně existence nebezpečí z prodlení podle § 103 ZDPH. Žalobkyně oproti tomu nepředložila žádné konkrétní skutečnosti či důkazy, které by tyto závěry vyvracely; její argumentace setrvala převážně v rovině polemiky s právním a skutkovým hodnocením věci, případně na hypotetických alternativách bez opory ve spise. Neobstála ani námitka údajného „dvojitýho výpočtu“ daně, neboť z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že nešlo o souběh dvou samostatných daňových povinností, nýbrž o dvě argumentační roviny k odůvodnění pravděpodobnosti budoucího stanovení daně. Soud proto neshledal, že by žalovaný překročil meze správního uvážení, pochybil při aplikaci § 167 odst. 1 daňového řádu či § 103 ZDPH, anebo zatížil napadené rozhodnutí vadou, která by mohla mít vliv na jeho zákonnost.

166. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
167. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. červen 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.